

Wirecard Oförändrad

Om olösta frågor i Tysklands master finance-skandal

#Wirecard #Munich

Ashleys knop anses vara den mest komplexa knuten. Den uppfanns i början av 1900-talet av Clifford W. Ashley, en amerikansk sjöman. Ashley, som var en erkänd expert på knopar, konstruerade knopen så att den skulle vara extremt säker och svår att lösa upp även under tung last eller svåra väderförhållanden. Ashley's Knot är extremt svår att knyta, även för erfarna knopknytare, och det krävs skicklighet och tålamod för att knyta den korrekt. Den är särskilt användbar i situationer där en knut måste stå emot starka vindar, vågor eller andra yttre krafter.

Ashleys knut bleknar dock förmodligen i jämförelse med förvecklingarna i Tysklands stora finansskandal kring Wirecard-kollapsen från mitten av 2020, vilket gör Wirecard-knuten till den förmodligen mest komplexa som någonsin har nått ytan på denna planet.

Först och främst har vi de bayerska delstatsmyndigheterna. De har seglat genom Wirecard-haven sedan [inledningen av rättegången](#) på ett ofta okunnigt och ibland till och med kognitivt dissonant sätt - som i en ekokammare. Mer eller mindre alla försvarets yrkanden har chockerande nog sjunkit ner i havsdjupet, inklusive flera inte helt omotiverade yrkanden om att avbryta förhandlingarna och att åtminstone minska, om inte upphäva, fängelsestraffet för den tidigare VD:n Dr. Markus Braun.

Det är inte särskilt hjälpsamt att den domare som är ordförande i Wirecard-målet själv var [anställd som allmän åklagare](#) för bara några år sedan under ingen mindre än Hildegard Bäuml-Hösl, den bayerska allmänna åklagare som under många år ansvarade för Wirecard-ärenden. Det därför uppenbara, nu 16 månader långa tillståndet av en tydlig rättslig partiskhet skrubbas och sköljs regelbundet från däck på order av avlägsna bayerska amiraler. Även anklagelser om partiskhet mot domare och ställföreträdande domare som agerar i bakgrunden hamnar regelbundet djupt under däck och bränns kanske några månader senare.

Den allmänna åklagarmyndigheten i München binder också ständigt de mest komplicerade anslutningarna på Wirecard-kortleken. Den glada knytningen av komplicerade knutar började för mer än 10 år sedan, när ett inofficiellt, men alltför [uppenbart avtal om icke-åtal](#) ingicks med Wirecard. Detta var inte alls obegripligt med tanke på de enorma vågorna från den tidigare digitala revolutionen och de många tyska affärsstrategerna, av vilka de flesta snarkade ljudligt i något hörn av fartyget. Från och med 2020 hotades Münchens åklagarmyndighet av den ökande kvaliteten och kvantiteten på informationen från Financial Times, som rapporterade om problemen med Wirecard-flottan. På långt håll kunde man med kikare tydligt se paniken bland de avlägsna fartygen, särskilt bland åklagarna.

Ungefär nio månader efter att hela (!) Wirecards flotta på några få dagar sjunkit på ett fortfarande helt oförklarligt sätt fick Andrea Görres, en av Wirecards nyckelpersoner, en tämligen ensidig *TPA Reality Check* på impuls av Münchens allmänna åklagarmyndighet. Med detta dokument kunde de åskådare som stod på stranden i hög grad fördunklas i en oceanisk fata-morgana redan långt innan förfarandet inleddes, de flesta av de inblandade trodde faktiskt på allvar att tredjepartsverksamheten på Wirecard egentligen aldrig existerat alls.

Enligt vår bedömning hade Wirecard inte någon betydande verklig verksamhet med de tre TPA-

partnerna och de trustkonton som upprättats för detta ändamål existerade inte vid någon tidpunkt... TPA-partnerna försökte inte hålla den påstådda verksamheten igång. De försökte inte att få någon information eller dokumentation eller att fråga om deras påstådda säkerheter (som påstods överstiga 1,9 miljarder euro). Vidare försökte inte TPA-partnerna att göra några anspråk mot Wirecard mot bakgrund av denna koppling.

"TPA Reality Check" dokument sammanställt av Wirecard AG "Group Compliance Office" daterat 26 mars 2021, [sida 7](#)

Under 2020 har åklagarmyndigheten och rättsväsendet i München, under inflytande av den till stor del självregisserade Wirecard-tidsandan, också utformat sina åtalspunkter på ett sådant sätt att även den ena eller andra erfarna seglingsproffset eller djuphavsforskaren som vänder sig till Münchens åklagarmyndighet omedelbart kan, ja måste, kastas överbord. Detta med förklaringen att eventuella ytterligare skandalösa fakta som närmar sig kärnan, som faktiskt kräver brådskande överväganden, inte går ihop med de [prokrustessänganklagelser](#) som Münchens allmänna åklagare har lagt fram, och därför tyvärr inte kan utredas vidare.

Flottamiral Dr. Markus Braun, som uttryckligen erbjöd sig att utreda skandalen och överlämnade sig själv, måste i stället ha varit en mycket korrump karl, liksom hans förrymde adjutant Jan Marsalek. Den piratliknande Oliver Bellenhaus, som på något sätt var halvvägs ansluten till Wirecard-flottan med många raderade servrar utomlands, förklarades "Crown Pirate" på order av Münchens rättsväsende och bayerska Bilder-Berg-generaler som aldrig hade varit till sjöss. Detta eftersom han hade försett åklagarna med helt "*tillförlitlig information*". Så pass mycket att Bellenhaus släpptes [ur](#) fängelset i början av februari 2024, exakt halvvägs genom det förväntade fängelsestraffet för piraten från Dubai - som inte ens hade avkunnats i Stadelheims rättssal ännu.

För att lägga ut repen hela vägen till Karlsruhe knöts en domare från München fast i den bayerska huvudstaden och fick simma hela vägen till Tysklands federala domstol. Där kommer hon från och med mitten av 2024 att få sänka överklaganden med tung kanoneld från den rättsliga ön Karlsruhe. I själva verket har de redan försvunnit i tomma intet i många misshandlade investerarbåtar när de försökte lägga till i München.

På ett samvetsgrant sätt överlämnade de intrasslade löjtnanterna på Münchens åklagarmyndighet de många kryddiga digitala finansiella transaktionsuppgifterna för hela Wirecard-flottan inte mindre än tre och en halv vecka före rättegångens början i december 2022. Några månader senare [upptäcktes det att cirka](#) 900 miljoner euro av de påstått saknade 1,9 miljarder befinner sig i själva verket i några

skatteparadis för pirater. Vilket naturligtvis aldrig får nå åskådarna på stranden eller örönen på de många bedragna investerarna. Således instrueras massmediepressen i en bayersk rättvis-knut att ignorera dessa tilldelade pengapåsar i olika piratgömmor. I stället har de fått order på hög nivå att ständigt förstärka den nu kollapsade berättelsen om en påstått helt försvunnen Wirecard-partnerverksamhet, liksom berättelsen om den oh så onda flottamiralen Dr. Braun.

Några radikalfeministiska pirater på åklagarmyndigheten i München samt penningamiralen och konkursförvaltaren Jaffe måste också göra allt i sin makt för att ignorera de mystiska medlen, som om de aldrig hade hittats överhuvudtaget. Annars skulle den ena eller andra bergsklätrande amiralen från Bayern eller Berlin, liksom vissa massmediehajar, så småningom kunna hållas juridiskt ansvariga.

De mystiska 900 miljoner euro eller så som har **tilldelats under tiden** har naturligtvis också fläckt ryktet för den ena eller andra marinerade politiska officeren från 2021 års tyska Bundestag Wirecard Committee. Så till den grad att författaren till denna artikel, som är en av de mycket få journalister som fortsätter att regelbundet lyssna på den knotiga piratteatern i München-Stadelheim-fängelsets rättssal, har blivit och fortsätter att bli personligen illvilligt förtalad även på sociala medier av tidigare federala utredare av Wirecard-skandalen som, citat, "*agerar på uppdrag av Dr. Braun*" och "*betalas av honom*".

Ord kan faktiskt inte på ett adekvat sätt beskriva vad som pågår i rättssalen. Försvarsadvokater måste skrika eftersom motioner ibland avslås på ett mycket demagogiskt sätt, företrädare för åklagarmyndigheten avbryter försvarets uttalanden och skriker tillbaka i domstolens mikrofon. **Domarordföranden skriker** åt erfarna bankchefer. De minsta, tämligen oviktiga detaljerna behandlas i timmar, medan bombnedslag på ett skickligt sätt undertrycks genom en rättslig kursändring, vilket på ett elegant sätt undviker ytterligare upplysning. En **motiverad begäran om att allmänheten** skulle utestängas från en autismexperts presentation avslögs så att massmedierepresentanterna, som plötsligt utsetts av Münchens rättsväsende efter månader av frånvaro, kunde kommentera den tidigare finansdirektören von Erffa direkt från rättssalen. Justitieministrarna i Berlin och Bayern använder de vanliga fraserna om att "*de tyska domstolarna agerar självständigt*" och att de därför inte vill eller kan ingripa på något sätt.

Det passar in på det sättet att de många vittnen som hörts i rätten upprepade gånger berättar helt andra berättelser om vad som hände på Wirecard än de påstås ha gett åklagare och brottsutredare för några år sedan. De skriftliga uttalanden som åklagarna skrev på papper för cirka tre år sedan, under det mestadels förvirrande bombardemanget från massmedia på den tiden, står mycket ofta i skarp motsättning till de uttalanden som gjordes inför domarna några år senare.

Wirecards struktur är megakomplex och omfattar hela den företagsmässiga och juridiska sfären, från enkla revisorer till ordföranden i tillsynsmyndigheten, från vaktmästaren till chefen för Wirecard-banken, på flera nivåer och vid flera hotspots, intrasslad med olika tidigare partnerföretag och stora investerare. Från München till Singapore till Japan, från Indien och Mauritius till Brasilien och tillbaka igen. Dessutom finns det politiska förvecklingar och enorma knutar med olika underrättelseorganisationer. De som inte är särskilt vältränade i att utöva och utvärdera den hårda verkligheten sjunker oftast hopplöst efter en kort tid. Massmediejournalister som sitter på första parkett på domstolens pressavdelning stänger ofta ner sina laptops vid lunchtid. Artikeln för respektive dag är redan klar för publicering trots att vittnesmålen i rätten egentligen inte kommer igång förrän efter lunch. Det är därför inte ovanligt att massmedierapporter snabbt slår tillbaka i sociala medier.

Kärnan i sådana avslöjanden av de flesta massmediers beteende är uppenbar. Det är inte den mer än berättigade kritiken av Wirecard-communityn på Internet, vars existens fortfarande är helt okänd för

många människor i Tyskland, varav en del förtalas på ett betalt hitjobb sätt, förresten. Orsaken ligger snarare i uttalandena i de första massmedierapporterna om Wirecard. Där klargjordes det för massorna att Wirecard var en elektronisk betalningsleverantör som hade behandlat kreditkort. Några bilder förtydligade ytligt tredjepartspartnerns roll, men det var allt, Brauns och Marsaleks beteende hördes med ett högt fartygshorn i flera år.

Ingenstans har det förklarats för en ganska mottaglig och ganska välutbildad allmänhet att kreditkortsbetalningar länge har behandlats uteslutande via programvarugränsnitt. Att erhålla en licens från Mastercard eller Visa innebär inte längre att rama in ett dokument och stolt visa upp det på sitt kontor, utan snarare att få en digital åtkomstkod för att docka in på en eller flera kreditkortsdataservers, detta under vissa villkor. Wirecard gjorde det möjligt att göra en betalning till en handlares bankkonto inom några sekunder efter det att ett fysiskt kreditkort dragits vid handlarens disk eller ett kreditkortsnummer angetts på nätet. Vanliga banker hade inte kunnat göra detta på flera år och motsatte sig inledningsvis en så snabb transaktionshantering. Att förstå Wirecards kärna innebär därför att belysa **de komplicerade mjukvaruarkitekturerna**. Detta har nästan helt försumrats fram till idag. Det är där kärnan till misstänkt penningtvätt, möjligen till och med massiv penninggenerering ur tomma intet, så småningom skulle kunna hittas. Och det är förmodligen också en av anledningarna till att massmedias domstolsobservatörer på ett ganska märkligt sätt förklarar för sina läsare att de *"tar en paus nu eftersom Oliver Bellenhaus för närvarande diskuterar tekniska detaljer i domstolen"*.

Under tiden har några skandalösa fakta **blivit kända** om Wirecards visseblåsare Pav Gill och även om FT-journalisten Dan McCrum. Även dessa förlöjligas eller ignoreras helt och hållet, eftersom verkligheten inte ens får komma i närheten av att vara verklig. I stället för att koncentrera sig på ett sedan länge känt **skandalöst förfarande i London** rörande EMIF sprids via en talpåse tvivelaktiga fakta om Jan Marsalek och bulgariska underrättelseagenter, troligen knutna i en västlig knut. Allt medan tidigare förbindelser med Ryssland som en gång främjades med glädje före kriget i Ukraina, särskilt i och genom Österrike, nu fördöms för evigt och i allmänhet skjuts in i det kriminella hörnet. Wirecard-skandalen har aldrig lösts, och mycket görs medvetet för att se till att den aldrig någonsin kommer att lösas i framtiden heller. Rättsväsendets tjänstemän och advokatbyråer är fångade i sina alltför ofta förekommande uppfattningar och den fortfarande utbredda, ganska naiva uppfattningen att *"sann rättvisa"* kommer att bli resultatet av Stadelheim-rättegången.

Det motsatta är att vänta. Rättsväsendet-massmedia-knutna aktörer förbereder redan allt så att de slutliga domarna i Wirecard-rättegången kommer att sväljas av en bred allmänhet utan att knorra. Det enda sättet att förhindra detta är att omedelbart inrätta ett civilt råd med någorlunda kompetenta experter och utredare för att motverka det bayerska Wirecard-domstolens intriger. München kommer att göra allt som står i dess makt för att förhindra att just detta sker. De kommer också att censurera denna artikel, fortsätta att framställa den och författaren som galna på ett fullständigt vanföreställande sätt och förneka verkligheten. Med dekorerad arrogans kommer de, fortfarande 100 år efter den tyska kejsarens kapitulation och hastiga flykt, att fortsätta klamra sig fast vid en redan länge imploderad och alltmer vanföreställande pyramidal ordning som fortsätter att utöva sin självutnämnda rätt att förkunna grova orättvisor som miljontals människor inte har något annat val än att svälja.

Det var nordtyska sjömän som för drygt 100 år sedan bröt upp det wilhelminska imperiets pyramidliknande Ashley-knutar och knöt ihop dem på ett rent och nytt sätt. Wirecard-skandalen har alla ingredienser för en revolution. Om bara tyskarna vill höra det - och tillåts göra det.

<https://www.sun24.news/sv/wirecard-foeraendrad-om-oloesta-fragor-i-tysklands-master-finance-skandal.html>